

Пролѣтъ иде.

Върна се пролѣтъта, върна се, и навсѣде — въ горитѣ, храсталацитѣ, по полетата и ливадитѣ, изъ селата и градоветѣ се разнесе тази радостна вѣстъ. Пролѣтъта слѣзна отъ яркото слънце и донесе съ себе си цѣлъ потокъ весели топли лжчи. Събуди се земята и почна да хвърля отъ себе си тежката снѣжна покривка, рукнаха рѣки, строшили леднитѣ си окови, юрнаха отъ планинитѣ пролѣтнитѣ ручей. „Пролѣтъ иде, пролѣтъ иде“ — пѣятъ тѣ.

И пролѣтъта дойде. Тамъ дето стѣпи тя, снѣгътъ се топи, припкатъ пролѣтнитѣ поточета, по-никва трѣвица.

И пролѣтъта дойде въ гората. Презъ цѣлата дълга зима гората бѣше навжсена и мрачна, засипана съ снѣгъ, тѣжно простираше къмъ небето своитѣ сиви оголени клоне и още по-тѣжно стѣнеше, когато студениятъ силенъ вѣтръ трошеше клонетѣ ѝ и свирѣше по върховетѣ ѝ.

Но дойде день, когато слънцето изсипа и върху нея своитѣ топли, галящи лжчи, и гората оживѣ: снѣгътъ почна да се топи, навсѣде запѣха потоци, пжпкитѣ на дърветата набѣбнаха, — гората пакъ се събуди и заживѣ.

Усѣтиха топлината и горскитѣ звѣрове, малки и голѣми, които се криеха досега въ гората отъ